

Hátha kirajzolódik

Ha a téma választ szerzőt, mi értelme írni, és mondd, az költészet-e, anyám, ha naphosszat bámulom az eget, és próbállak felfedezni benne, hátha kirajzolódik alakod, arcvonásaid mása, hátha bebizonyosodik, hogy van a végtelen kékség mögött egy az itteninél könnyedebb hely. Mégiscsak a szavak fonala a legegyszerűbb kísérlet felvenni veled a kapcsolatot, hiszen te tanítottad őket, és te adtad tovább az olvasás technikáját. Nem kellett belém nevelned, magamtól szerettem meg, de a könyvespolcot előbb rám kellett hagynod hozzá. A megsárgult lapok és saját soraim között igyekszem hallani hangodat, de tudom már rég, mindennek nincs kifutása, nem lehet ezt a hatalmas vállalást, ami összeköthetne bennünk, teljesíteni. Talán az kéne,

hogy boldoggá tegyen, mennyi mindenre emlékszem szívesen ebből az időszakból, de csak arra tudok gondolni, hogy vagy legyen már vége, vagy tartson ki addig, míg helyére nem kerül a célba érhetetlen. Ha versekről van szó, befogom számat, minek pöröljek azzal, amit ki akarok kerülni, mégis, amikor megered nyelvem, vagyok könnyű ékszer, vagyok tiszta tó. Olyan egyértelmű, hogy szinte már bűn ennyire biztosnak lenni benne, de tudom ez az előírt menet, ez a helyes procedúra. Nehéz napok és évek sokasága van abban, hogy legyen mit mondanom, árad bennem a folyó, torkolatot keres, én pedig próbálom csitítani hullámaimat